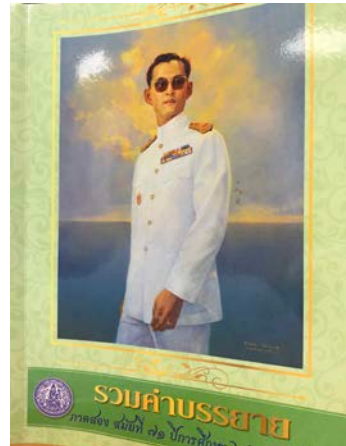

บทบรรณาธิการ

เรียงตามข้อสอบเน

เล่ม 14

#เคียงคู่ความสำเร็จ

วิพากษ์

ข้อ 1

ข้อ 2

ข้อ 3

ข้อ 4

ข้อ 5

ทนายของผู้มรณะยื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความแทนผู้มรณะ ซึ่งยังไม่พ้นระยะเวลาที่จะยื่นอุทธรณ์ พร้อมกับยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายระยะเวลาอุทธรณ์ก่อนที่จะมีคำสั่งอนุญาตให้เข้าเป็นคู่ความแทนที่ และสั่งรับอุทธรณ์ที่ยื่นมาหลังจากนั้น ไม่ถือว่าเป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2819/2561

ส. ยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่โจทก์ผู้มรณะ ขณะที่ยังไม่พ้นระยะเวลาที่โจทก์จะยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อศาลชั้นต้นสั่งรับคำร้องแล้ว จะต้องไต่สวนคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนและมีคำสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 42 และ 43 เสียก่อนแล้วจึงจะมีคำสั่งเกี่ยวกับเรื่องขยายระยะเวลาอุทธรณ์ที่ยื่นมาพร้อมกับคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะ และที่ยื่นมาในภายหลัง การที่ศาลชั้นต้นสั่งคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ว่า “สั่งใหม่ ในชั้นนี้เห็นควรอนุญาตไปก่อน” รวมทั้งที่สั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลาอุทธรณ์ตามคำร้องที่ยื่นในภายหลังต่อมาก่อนที่จะมีคำสั่งอนุญาตให้ ส. เข้าเป็นคู่ความแทนที่โจทก์ จึงเป็นการไม่ชอบ และเมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ ส. เข้าเป็นคู่ความแทนที่โจทก์ และ

ต่อมา สันรับอุทธรณ์ของโจทก์ ต้องถือว่าศาลชั้นต้นได้อนุญาตให้ขยายระยะเวลาอุทธรณ์ เพราะมีพฤติการณ์พิเศษตามคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ที่ยื่นต่อมาในภายหลังและได้รับอุทธรณ์ของโจทก์ที่ยื่นภายในกำหนดไว้แล้ว ไม่ใช่เป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามกฎหมาย

ข้อ 6

ข้อ 7

ข้อ 8

ข้อ 9

ข้อ 10

#เคียงคู่ความสำเร็จ

วិชาญา

ข้อ 1

ข้อ 2

ข้อ 3

ข้อ 4

ข้อ 5

ฎีกาของจำเลยคัดค้านดุลยพินิจของศาลอุทธรณ์ที่ให้เพิกถอนใบอนุญาต
ชั้นชี้ของจำเลยเป็นฎีกาต้องห้ามตามกฎหมาย
คำสั่งร้องขอของศาลฎีกาที่ ท.839/2561

คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 3 ที่ให้เพิกถอนใบอนุญาตชั้นชี้ของจำเลย
มิใช่เป็นการกำหนดโทษในทางอาญาแก่จำเลย หากแต่เป็นเพียงมาตรการทำนอง
เดียวกันกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยในอันที่จะมุ่งคุ้มครองประชาชนมิให้
ได้รับอันตรายจากการกระทำของจำเลย ฎีกาของจำเลยที่คัดค้านดุลยพินิจของศาล
อุทธรณ์ภาค 3 ที่ให้เพิกถอนใบอนุญาตชั้นชี้ของจำเลยแต่เพียงอย่างเดียว จึง
ต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 219
ทวิ วรรคหนึ่ง

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขังผู้ต้องหาตามคำสั่งของพนักงาน
สอบสวนผู้ต้องหาไม่มีสิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4265/2561

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าคดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ต้องหาว่า การที่ศาล
ชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขังผู้ต้องหาที่กำหนด 12 วัน ตามคำสั่งของผู้ร้องผู้ต้องหา

สิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 วรรคห้า บัญญัติว่า เมื่อได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาแล้วถ้าผู้ต้องหาไม่ใช่ผู้ถูกจับและยังไม่ได้มีการออกหมายจับแต่พนักงานสอบสวนเห็นว่ามีความเหตุที่จะออกหมายจับผู้นั้นได้ตาม มาตรา 71 พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลเพื่อขอออกหมายจับโดยทันที กรณีเช่นว่านี้ให้นำ มาตรา 87 มาใช้บังคับแก่การพิจารณาออกหมายจับโดยอนุโลม มาตรา 71 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่าเมื่อได้ตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมาแล้ว ในระหว่างสอบสวน ใต้สวนมูลฟ้อง หรือพิจารณา ศาลจะออกหมายจับผู้ต้องหา หรือจำเลยไว้ตามมาตรา 87 หรือมาตรา 88 ก็ได้และให้นำบทบัญญัติในมาตรา 66 มาใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา 66 บัญญัติว่า เหตุที่จะออกหมายจับได้มีดังต่อไปนี้ (1) เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะได้กระทำความผิดอาญาซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี บทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นให้อำนาจศาลที่จะจับผู้ต้องหา ระหว่างสอบสวนหากมีเหตุตาม มาตรา 66 ผู้ต้องหาถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 116 ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี จึงเป็นกรณีที่ศาลจะออกหมายจับผู้ต้องหาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 71 ประกอบมาตรา 66 บทบัญญัติดังกล่าวเป็นกระบวนการก่อนฟ้องซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ต้องหาอยู่ในอำนาจของศาล เพื่อเป็นหลักประกันว่าจะมีตัวจำเลยในการพิจารณาคดีของศาล ทั้งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 106 บัญญัติให้ผู้ต้องหาที่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราวได้อยู่แล้ว แสดงให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายอย่างชัดเจนว่ามีวัตถุประสงค์จะให้กระบวนการยุติธรรมในชั้นฝากขังระหว่างสอบสวนเป็นอำนาจของผู้พิพากษาศาลชั้นต้นและยุติไปในระดับศาลชั้นต้น

เท่านั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องที่กฎหมายมีความประสงค์จะให้ผู้ต้องหาหนีอุทธรณ์ คัดค้านคำสั่งอนุญาตให้ฝากขังได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ด้วยเหตุผลดังวินิจฉันมาแล้วผู้ต้องหาจึงไม่มีสิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาล ขั้นต้นที่อนุญาตให้ฝากขังผู้ต้องหาตามคำร้องของผู้ร้องที่ศาลอุทธรณ์ยกอุทธรณ์ของผู้ต้องหาจึงชอบแล้วฎีกาของผู้ต้องหาจึงฟังไม่ขึ้น

ข้อ 6

เจ้าพนักงานตำรวจจับผู้ต้องหาในข้อหาเสพเมทแอมเฟตามีนผู้ต้องหาให้การรับว่าเมทแอมเฟตามีนจากบุคคลผู้มีชื่อซึ่งเช่าห้องพักที่เกิดเหตุหลังจาก การตรวจสอบข้อมูลแล้วถูกต้องดังนี้เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจตรวจค้น ห้องพักของผู้มีชื่อโดยไม่มีหมายค้นได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4316/2560

วันเกิดเหตุช่วงเช้าร้อยตำรวจโท ส. และร้อยตำรวจตรี ศ. ร่วมกันจับกุม อ. ค. และ ข. ในข้อหาเสพเมทแอมเฟตามีน และผู้ต้องหาทั้งสามให้การว่าได้รับเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 ซึ่งเช่าห้องพักอยู่ที่ห้องพักที่เกิดเหตุ หลังจากประสานกับทางผู้ดูแล รีสอร์ท จนเป็นที่แน่ใจว่าข้อมูลที่ได้จากผู้เสพทั้งสามถูกต้องแล้ว จึงเข้าตรวจค้น ห้องพักของจำเลยที่ 1 ทันที ดังนี้ พยานโจทก์ทั้งสองไปตรวจค้นห้องพักดังกล่าว เพราะน่าจะเชื่อว่าจะพบเมทแอมเฟตามีนซึ่งเป็นสิ่งของที่มีไว้เป็นความผิด ทั้ง ที่เกิดเหตุเป็นรีสอร์ทซึ่งจำเลยทั้งสองพักชั่วคราว หากเดินเข้าไปกว่าได้หมายค้นจำเลยทั้งสองอาจจะนำเมทแอมเฟตามีนออกไปจากรีสอร์ทเมื่อใดก็ได้ จึงเป็นกรณีฉุกเฉินอย่างยิ่งทำให้พยานโจทก์ทั้งสองกับพวกซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจเข้าไปค้นใน ห้องพักโดยไม่จำเป็นต้องมีหมายค้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา

92 (4) และมาตรา 96 (2) ประกอบกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาศาลฎีกา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 และเมื่อพยานโจทก์ทั้งสองกับพวกตรวจค้นเมทแอมเฟตามีนของกลางสามเม็ด ที่จำเลยที่ 2 และค้นพบเมทแอมเฟตามีน 554 เมตรภายในห้อง ซึ่งจำเลยที่ 1 ยอมรับว่าเป็นของตนอันเป็นความผิดซึ่งหน้า พยานโจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าพนักงานจึงมีอำนาจจับจำเลยทั้งสองได้ตามอำนาจหน้าที่โดยไม่ต้องมีหมายจับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 74 (1) 80 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาศาลฎีกา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 การตรวจค้นและการจับกุมในกรณีนี้จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

ข้อ 7

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชดใช้หนี้เงินกู้ให้แก่โจทก์ตามหนังสือรับสภาพหนี้ จำเลยให้การว่า ไม่ได้กู้เงินโจทก์ไม่เคยทำหนังสือรับสภาพหนี้ ลายมือชื่อในช่องผู้ผ่อนชำระหนี้ในหนังสือรับสภาพหนี้ เป็นลายมือชื่อปลอม ดังนี้ ภาระการพิสูจน์ความถูกต้องแท้จริงแห่งเอกสารรับสภาพหนี้ตกแก่โจทก์มิใช่ตกแก่จำเลยที่หนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2800 / 2561

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองชดใช้หนี้เงินกู้ให้แก่โจทก์ตามหนังสือรับสภาพหนี้ จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้ว่าจำเลยที่ 1 ไม่ได้กู้เงินโจทก์และไม่เคยทำหนังสือรับสภาพหนี้ไว้แก่โจทก์ ลายมือชื่อในช่องผู้ผ่อนชำระหนี้หนังสือรับสภาพหนี้ มีลายมือชื่อของจำเลยทั้งสอง แต่เป็นลายมือชื่อปลอม ภาระการพิสูจน์ความถูกต้องแท้จริงแห่งเอกสารหนังสือรับสภาพหนี้ตกแก่โจทก์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84/1 มิใช่ตกแก่จำเลยที่ 1

